

han straffes derfor; det skal være Alager, og det skal rammes. Det er den nyere Lovgivnings Tendens at komme ind paa en saadan Betragtning, som jeg finder fuldstændig rigtig. — Saa skulde man, hvis man ophævede Loven af 6te April 1855, naturligtvis ved Siden deraf have en lille Lovbestemmelse om, hvad der skulde være den saakaldte Morarente, den Strafrente, som skal betales, naar Kapital og Rente efter Opvigelse ikke behørig komme ind. — Som Forholdet er, vil jeg altsaa bestemt fraraade det høje Ting at vedtage dette Lovforslag.

Det. Hansen: Jeg skal tillade mig at gøre nogle kritiske Bemærkninger til Lovforslagets Affattelse. Jeg heder det høje Tings Medlemmer undskyldte, at jeg trætter dem med saadanne mere juridisk tekniske Bemærkninger, men jeg tror nok, at naar vi staa her ved et Lovforslag, som der kun er meget kort Tid til at overveje, hvis det skal vedtages, vil man tilgive, at jeg straks fra første Færd gør opmærksom paa, at dette Lovforslag ogsaa i formel Henseende er et saadant, at det formentlig ikke egner sig til at vedtages.

Den Form, der er brugt, nemlig at man vil omskrive et Par Paragraffer i Loven af 6te April 1855, forekommer mig nu ikke heldig, thi i Virkeligheden er det noget væsentlig andet, man giver; rent bortset fra, at man sætter 4 pCt. ned til 3½ pCt., er det noget helt andet, man giver. Urede Medlemmer ville jo vide, at § 1 i Loven af 6te April 1855, som lyder saaledes: „Den ved F. 5. Jan. 1813 § 21 kfr. Bl. 22. November 1820 § 2, bestemte almindelige Rentefod af 4 pCt. skal for Fremtiden ifkun være gældende for Udlaan i faste Ejendomme, hvorimod Rentefoden ved andre Udlaan skal være fri.“ Det vil altsaa sige, at man bestemte blot, at der med Hensyn til Udlaan i faste Ejendomme skulde være en Grænse, nemlig 4 pCt., som ikke maatte overskrides, saaledes at det blev Alager, hvis man tog mere end 4 pCt., hvorimod man bestemte, at ved alle andre Laan kunde man tage, hvad Rente man vilde, uden at det faldt ind under Alagerloven. — Men det, som det foreliggende Lovforslag tilsigter, er jo egentlig noget ganske andet. Man vil give en Regel for, hvilken Rente en Kreditor kan kræve, naar han har Ret til at faa Rente, men Rentens Størrelse ikke forud gyldig er bestemt; i saa Fald skal Renten være 3½ pCt. Jeg tvivler ikke paa, at det efter den nu gældende Ret er Regelen, at hvor man har Ret til at fordrø Rente, men den ikke er bestemt, der er Renten 4 pCt. Men dette

er ikke en Regel, der staaer i Loven af 6te April 1855, det er en Regel, der udledes af forskellige andre Lovbestemmelser, maaste af Forordningen af 5te Januar 1813, skønt jeg heller ikke ser, at der deri findes den Regel. — Det forekommer mig nu, at der ikke er Trang til en ny Regel derom. De Tilfælde, hvor Kreditor har Ret til Rente, men hvor det af en eller anden Grund, Fejl fra hans Side maaste, ikke er bestemt, hvor stor Renten skal være, ere meget upraktiske og meget sjældne og navnlig uden Betydning i faste Ejendomme, thi der vil ingen glemme at betinge den Rente, han skal have. Det vil sige indtil 4 pCt. uden Bevilling eller over 4 pCt. med Bevilling. De enkelte Tilfælde, hvor der er Tale om, at denne Regel skulde tiltrænges, er, naar der er begaaet en Skadelidelse, og den skadelidende Part faar Ret til Erstatning, saa vil han tillige være berettiget til at faa tilkendt Rente af det Beløb, som Retten efter uvillige Mænds Skøn maatte tilkende ham, naar der gaar Dom i Sagen. Det spiller dog her en meget lille Rolle, thi naar det skal bero paa et Skøn, hvor stor en Erstatning han skal have, vil Hensynet til, om Renten skal være 4 eller 3½ pCt., være et ganske underordnet Moment. Ellers ved jeg ikke, at denne Bestemmelse har nogen som helst praktisk Betydning, saa man behøvede virkelig ikke at gaa til en ny Bestemmelse for at faa den givet. — Det, som vel egentlig er tilsigtet med Lovforslaget, er, at man vil sige, at medens det ifølge Loven af 1855 er Alager, naar man uden Bevilling tager mere end 4 pCt. af Laan i faste Ejendomme, saa skal det for Fremtiden være Alager, naar man uden Bevilling under lignende Vilkaar tager mere end 3½ pCt. Det er noget saadant, man vil sige, men man siger noget ganske andet.

Saa er der det mærkelige ved den Lov, man vil give, at man glemmer rent det vigtigste Ord, fordi man ikke har lagt Mærke til, at Loven af 1855, ligesom ogsaa Forordningen af 5te Januar 1813, hele Tiden bruger Ordet Rentefoden og siger, at Rentefoden er 4 pCt. Enhver ved, at dette vil sige, at Renten er 4 pCt. p. a., aarlig. Nu vil man forandre dette, men i Stedet for bruger man Ordet: „den almindelige Rente“, og siger: den almindelige Rente skal for Fremtiden være 3½ pCt. Der er jo glemt „pro anno“, der er glemt „aarlig“. Det kan være halvjaarlig, det kan være maanedlig; man kender Bestemmelser, hvor der fastsættes en vis Rente maanedlig. Man kan naturligtvis her lige som ved det forrige Lovforslag, der var Tale om, nok fortolke og forklare det, men naar man giver